

L'any 1920 un grup de joves lletraferits de Blanes, acabats de sortir d'escola, van tenir la idea de fer una revista, i la van fer: es deia Recull d'Or. Eren impetuosos, imaginatius i divertits -o sigui, emprenedors-, i s'equivocaven els que es pensaven que allò era un joc de criatures. Els primers números eren excepcionals perquè eren escrits a mà, amb plomí i tintes de colors, amb dibuixos un pèl esperpèntics però que tenien un aire dels d'en Manuel Urda, el dibuixant del TBO. L'ortografia, en general, era pre-fabriana, tot i que el Mestre ja havia promulgat les Normes, però no hi devia haver sota la capa de la terra res de més autèntic i irrepetible que aquelles pàgines, els autors de les quals deien que eren "tonteries", però que no eren gens banals, perquè van ser l'arrencada de la Revista Recvll, que aquest 2020 ha fet 100 anys, i que porta 2.111 capçaleres a l'esquena. (Aprofito per felicitar l'Arxiu Municipal de Blanes que està digitalitzant tots els números per posar-los a l'abast de tothom). A partir del número 5, la revista Recull d'Or ja va ser impresa, i la publicitat hi va jugar de forma natural.

Als primers números hi havia entrevistes, poemes, endevinalles, contes i novel·les curtes, drames de Guimerà, gatades de Pitarra, notícies de societat... Era una revista catòlica i catalanista, sovint reivindicativa, com quan els joves editors diuen: *volem un Blanes gran i progressiu dintre d'una Catalunya menys esclava.*

L'any 1922 la capçalera va perdre el *d'Or* i va quedar en *Recull*, i el 1932 va fer un canvi de logotip molt personal i va substituir la *u* per una *v baixa*. Es va editar fins el 1936 i va tornar a sortir el desembre de 1949, després de 13 anys de silenci. És molt interessant de fixar-se, en la represa, com estava escrita. En castellà, és clar, érem en plena dictadura, però la poesia sempre era en català, i els versos de Pere Puig i Llena, el més prolífic, els de Tomàs Garcés o Joan Maragall preservaven la llengua. A poc a poc hi començava a haver algun escadusser article en català -els esports i els anuncis van ser els més reticents al canvi-, però fins als anys 70 la revista no va tornar a ser íntegrament escrita en català. Entre els col·laboradors d'aquells primers temps hi trobem l'escriptor Ruyra, Joan Junceda, Joan Estelrich... I més tard Benet Ribas, Josep Mestres, Salvador Roca, Salvador Cornellà, Eusebi Andreu, Enric Mirambell, Salvador Roig, Jaume Reixach, i tantes altres persones tenaces que mantenien la revista viva amb persistència i voluntat. Un dels seus encerts fou el premi de periodisme en honor a Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, que van organitzar en la Festa Anyal del 52. D'aquí vénen els Premis Literaris Recvll, uns dels més prestigiosos del país, i que tinc l'honor de presidir.

La revista, que ara és moderna i atractiva, rigorosa però gens elitista, ha fet 100 anys. En aquests temps en què

tantes coses comencen i sucumbeixen al cap de poc, haver fet un segle té un mèrit extraordinari. No és només que sigui de justícia, és que fa una gran alegria reconèixer les persones que han lluitat, treballat i persistit perquè el Recvll arribés fins aquí. Sense ells no hauríem celebrat aquest centenari, ni tampoc sense els lectors que l'han llegit, els anunciants, el suport de les administracions. Però sense aquells tres joves -en Lluís Roch, en Josep Ruiz i en Francesc Balliu -, tampoc. *Quan beguis aigua pensa en la font*, diu un proverbi xinès. Avui bevem a les pàgines del Recvll pensant en aquells joves de lletra aplicada i rodona que fa cent anys van creure que valia la pena de parlar de Blanes, i s'hi van posar entusiasmats.

Enhorabona a tots i moltes gràcies!

Col·legi de Periodistes - Premis Mosques de la Informació
Girona, 13 d'octubre de 2020